

7

MOJA SESTRA

UPIRKA

Z pekla šťastie

Sienna Mercerová

COO
BOO

Moja sestra upírka 7

Z pekla šťastie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Sienna Mereerová

Moja sestra upírka 7 – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

MOJA SESTRA
UPÍRKA

7

Z pekla šťastie

Sienna Mercerová

Preložila Zuzana Močková Lorková

Copyright © 2011 by working Partner Limited
Translation © Zuzana Močková Lorková, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0052-8
ISBN e-knihy 978-80-566-0287-4 (1. zverejnenie, 2017)

*Zvláštna vďaka patrí Sare O'Connorovej.
Pre všetkých bláznov z vydavateľstva.*

❧ KAPITOLA 1 ❧

Olívii Abbottovej sa na tvári zračil úsmev. Bledofialové krókusy v záhone popri chodníku mali rovnaký odtieň ako jej minišaty. Posledné stopy snehu sa v meste Franklin Grove roztopili a vo vzduchu bolo cítiť jar.

Jej dvojča Ivy Vegová mala obuté čierne ťažké topánky a namiesto kvetov si všimala čierne čiary asfaltu medzi kúskami betónu na chodníku.

„Kam nás chce zobrať?“ pošepkala Olívia.

Pán Vega, ich biologický otec, sa náhlil pred nimi, akoby ho prenasledoval lovec upírov. Opäť chcel, aby spolu strávili poobedie, ale nepovedal im prečo.

„Dúfam, že niekam, kde bude tma a ticho,“ pošepkala Ivy a bledou rukou si zakryla oči namaľované hrubou čiernou linkou. „Z toho slnka ma rozbolela hlava.“

„Ivy, neustále frfleš,“ doberala si ju Olívia. Hoci boli tieto sestry úplné protiklady, Olívia zbožňovala svoje gotické dvojča.

„Dievčatá, pod'te,“ nabádal ich pán Vega a jeho čierne sako vialo vo vetre. „Na dvanástu máme rezervovaný stôl U pána Kokteila.“

Ivy zakopla a dlhé hnedé vlasy sa jej nahrnuli do tváre. „Čože?“

Aj Olíviu to prekvapilo. „Ale naposledy...“ Naposledy si pán Vega nevedomky objednal jeden z kokteilov, ktorých servírovanie sa spája so spevom a tancom celej reštaurácie, čo však Olívii neprekážalo. No pre každého upíra so sebaúctou to bola nočná mora a pán Vega sa cítil vtedy naozaj trápne.

„Och, bola to celkom zábava,“ povedal pán Vega, odkašľal si a odvrátil pohľad.

„Pozor, pozor!“ zakričala Ivy a predstierala strach. „Zombíci obsadili naše mesto!“

„Neblbni, Ivy,“ zahriakol ju pán Vega.

„Určite ťa ovládli zombíci,“ odvrkla. „Môj otec

by sa už v živote nevrátil do najzajkovejšej reštaurácie v meste. Bez urážky, Olívia.“

Olíviu to neurazilo. Všetci upíri vo Franklin Grove, ako aj Ivy a pán Vega, volajú neupírov „zajkovia“.

„Neblázni, Ivy,“ zamrmlal pán Vega. „Nebolo to také zlé.“

Čo ho mohlo presvedčiť, aby sa vrátil do tej reštaurácie? uvažovala v duchu. Neboli to zombíci, ale čosi chystal. Bolo to zrejme niečo, nad čím sestry uvažovali už celé týždne. Začiatkom roka im pán Vega povedal, že pracovne odcestoval do Dallasu, no po návrate Ivy zbadala visačku na jeho kufri s nápisom LAX, čo je skratka pre letisko v Los Angeles. Olívii nešlo do hlavy, prečo by im niečo také tajil.

„Ty!“ ozvalo sa.

Olívia sa obzrela a zbadala ženu v tmavofialovom sukňovom kostýme a tmavohnedých čižmách na opätku. Na uchu mala telefón a ukazovala priamo na ňu.

Bola to Amy Tellerová, manažérka jednej z najslávnejších filmových hviezd – Jacksona Caulfielda, s ktorým Olívia začala chodiť. Podišla bližšie a postavila sa pánovi Vegovi rovno do cesty.

„Nie, nemyslela som vás. Už som vám to poveda-

la!“ kričala do telefónu. „Jackson Caulfield si neoble-
čie zvierací kostým.“ Zložila telefón a znova ukázala
na Olíviu. „Ty mi vieš pomôcť.“

Olívia zalapala po dychu. „Ehm, jasné. Čo potre-
bujete?“

„Potrebujem kaviareň na úrovni,“ vyštekla Amy.

„Myslím, že v Mäsovom raji podávajú kávu,“ od-
povedala Olívia. Uprednostňovala viac ovocné džúsy.

V Aminej kabelke čosi zazvonilo. Vytiahla ďalší
telefón, pozrela na displej a hodila ho späť do kabelky.
Nech volal ktokoľvek, zrejme uvážila, že to radšej ne-
zdvihne. „A majú sójové latté?“ vyzvedala Amy.

Ivy odfrkla. „Pochybujem.“

Mäsový raj bol v skutočnosti upírsky podnik ur-
čený pre mäsožravcov. Olívia si tam síce mohla dať
dobrý zeleninový šalát, ale slovo „soja“ istotne v menu
nebolo.

Niečo začalo vibrovať a Amy vytiahla tretí telefón.
„Toto musím zdvihnúť.“ Otočila sa im chrbtom a vy-
kročila preč. „George, zlatko!“ hrkútala.

„Musíme sa poponáhľať,“ povedal pán Vega Olí-
vii. „Nechcem, aby sme prišli o náš obľúbený box!“

Nadšenie pána Vegu vyvolávalo v Olívii ešte väč-

šie podozrenie. Bol to skôr zdržanlivý introvert ako energický pojašenec, takže istotne niečo chystal.

„Dobre,“ Olívia zamávala na Amy, aby išla za nimi.

Čoskoro zbadali blikajúce neónové logo reštaurácie Ovobomba! a kráčali cez parkovisko. Zdalo sa, že pán Vega si všetkých naokolo obzerá. Amy drkotala a chichotala sa do telefónu s nejakým Georgom a Ivy stále čosi mrmlala o zombíkoch.

Dnešok je akýsi divný, pomyslela si Olívia.

„Čau, zlatko,“ pozdravila sa Amy a otočila sa na Olíviu. „Kvôli tebe trčím v tomto zapadákov. Mala by si mi pomôcť nájsť dobrú šálku kávy.“

Amy mala pravdu. Jackson a jeho rodina sa rozhodli presťahovať z Hollywoodu a Jackson ich presvedčil, že mesto Franklin Grove je vhodné miesto, pretože je tam dobrá škola a pokojný život.

Pri tejto myšlienke mala chuť od šťastia poskakovať.

„Madam,“ zamiešal sa do toho pán Vega. „V našom malom meste nájdete množstvo chutných a príjemných vecí.“

„Ja ich však nikde neviem nájsť,“ odpovedala Amy.

„Nechcete skúsiť kokteil?“ navrhol pán Vega.

Olívia bola ohromená. Pán Vega sa stal hovorcom reštaurácie U pána Kokteila!

„Nechajme to tak,“ odpovedala Amy. „Len mi povedzte, kde nájdem Jacksona.“

Olívia pokrčila ramenami. „Myslím, že je s Brendanom.“

„Kto je Brendan?“

„Môj frajer,“ odpovedala Ivy.

Amy prižmúrila oči. „A čo robia?“

„Asi sa flákajú niekde vonku,“ domnievala sa Olívia.

„Jackson sa len tak nevláka,“ Amy si premerala Ivy od hlavy po päty a uprene hľadela na jej čierne kapsáče a tričko s lebkou so skríženými hnátmi. „Ak bude z neho gotik, nikdy ti to neodpustím. Už odmietol rolu v novom filmovom seriáli s vysokým rozpočtom s názvom Útočník.“

„Naozaj?“

„Áno, na celé leto by odišiel do iného mesta,“ pokračovala Amy. „Ale namiesto toho sa chce zúčastniť konkurzu na rolu v školskej divadelnej hre *Romeo a Júlia*. V školskej hre!“

Olívia sa zaškerila, keď pohoršená Amy odišla preč.

„Tá žena potrebuje dovolenku,“ skonštatoval pán Vega, keď roztvoril dvere a vošiel do reštaurácie s farebnými dekoráciami.

Všetci traja podišli k pultu. Olívia vedela, čo si chce dať, ale Ivy zaborila nos do jedálneho lístka.

„Rád počujem, že vaša škola chystá inscenáciu *Romeo a Júlia*,“ povedal pán Vega.

„Aj mňa to potešilo,“ povedala Olívia. Chystala sa na konkurz na rolu Júlie.

„No ticho! Začalo sa briezdiť v okne,“ hlesol pán Vega, položil si ruku na srdce a druhú vystrel smerom k imaginárnemu balkónu. „V mladosti som asi raz či dvakrát hral Romea.“

„Nechcel si povedať, že neón začal bičovať moje oči?“ opýtala sa Ivy.

„To by som nikdy nepovedal,“ usmial sa pán Vega.

Za pultom stála čašníčka z minula. Olívia spoznala náušnice v tvare kravy a čašníčku zrejme šokovalo, že sa tam vrátili. „Vitajte U pána Kokteila,“ vyznelo to skôr ako otázka, než radostné uvítanie. „Dnes budem miešať vaše elixíry ja.“

„Ja by som si dala malý Keksík a šľahačka,“ povedala Ivy.

„A ja si dám maličké Mamino hruškové povzbudenie,“ rozhodla sa Olívia.

Pán Vega si pozorne čítal menu.

„Čo tak Otočku...“ povedala Ivy so šibalskou grimasou. Koktejl Otočka a výkrik sa spája so spevom a tancom celej reštaurácie.

„Nie!“ pán Vega od strachu takmer vyskočil a odkašľal si. „Ja by som si dal tento.“ Ukázal na Nadpomezsky kyslé jablko a čašníčke odľahlo.

„Hneď to bude!“ Potom sa otočila k mixéru.

„Ach, Shakespeare,“ pán Vega zosmutnel. Potom vytiahol oranžovú slamku z držiaka v tvare kravy. „Bráň sa!“ vykrikol a plastovým „mečom“ ukázal na Olíviu. „Dievčatá, viete o tom, že som sa musel kvôli tej úlohe naučiť šermovať?“

Potom sa začal predvádzať a akoby útočiť na Olíviu.

„Hej! Zaútočil si na bezbranné dievča!“ vykrikla Olívia. Do jednej ruky zobrala žltú slamku a do druhej ružovú.

„Už sú tu. Musím konať. Šťastná dýka!“ zvolala Olívia. Bola to Júliina replika z poslednej scény hry.

„Zásah!“ odpovedal pán Vega a obaja predstierali, že bojujú.

Potom zahrali spomalenú scénu a pán Vega predstieral, že ho prebodla.

„Návštevy tejto reštaurácie sú vždy plné zážitkov,“ sucho poznamenala Ivy, keď čašníčka priniesla tri kokteily.

Olívia vyplazila jazyk na sestru a nasledovala ju do štvormiestneho boxu pri okne s niekoľkými balónmi nafúknutými héliom, na ktorých bol nápis „rezervované“. Prekvapilo ju, aký spontánny a uvoľnený dokáže byť jej otec.

„Chcem sa zúčastniť konkurzu na rolu Júlie,“ povedala pánovi Vegovi. Biologickému otcovi však neprezradila, že zúfalo túži po tom, aby si zahrala Júliu a Jackson Romea.

Bolo by veľmi romantické, pomyslela si Olívia, keby sme si dali prvú pusu na scéne v najslávnejšej hre o láske na svete. Olíviu netrápilo, že sa ešte nepobzkali. Bola presvedčená, že treba počkať na správnu chvíľu a divadelná hra by mohla byť dokonalou príležitosťou.

Pán Vega sa poklonil. „Bude mi ct'ou sledovať ťa z prvého radu.“

„Ehm... super!“ Olívia si sľúbila, že ak získa tú

rolu, podplatí uvádzača, aby neposadil ani jedného z jej otcov do prvého radu. Jednoznačne nechcela, aby sedeli tak blízko, keď sa pobožká s Jacksonom. „Ivy bude pomocníčkou režiséra,“ prezradila, aby zmenila tému rozhovoru. „A moja kamarátka Kamila bude režisérka. Povedala však, že sa koniec príbehu trochu otočí.“

„Koniec v *Romeovi a Júlii*?“ opýtal sa pán Vega. „Neviem, či sa mi páči tento nápad.“

„Nepripomína vám to *Otočku a výkrik*?“ nevinne poznamenala Ivy.

„Nie!“ vykriekli obaja naraz.

Keď pán Vega síkal kokteil, Ivy ho pozorne sledovala. *Prečo nás zobral do tejto reštaurácie?*

„Chutí ti kokteil?“ opýtala sa.

Pán Vega sa silene usmial. „Ehm, je bombastický.“

A TERAZ už viem, že sa niečo deje, pomyslela si Ivy. Môj otec nepoužíva slovo bombastický. Beznádejný, biedny, barbarský... ale nikdy by nepovedal bombastický.

Nevedela však, ako to tajomstvo z otca vypáčiť. Možno Olívia má nejaký plán! Ivy slabo kopla do sestrinej nohy. Pán Vega hľadel von oknom a Olívia sa potichu opýtala: „Čo je?“

Ivy kývla smerom k otcovi a Olíviu to zmiatlo. Ivy naklonila hlavu ráznejšie, no Olívia iba pokrčila ramenami a nepochopila jej náznak.

Dnes nám nefunguje telepatia, pomyslela si Ivy.

„Ehm,“ vyslovila Ivy a Olívia zároveň s ňou povedala: „Nuž,“ a pán Vega ich oslovil: „Dievčatá.“

„Hovor ty,“ povedali sestry naraz a pozreli na otca.

Pán Vega si vzdychol. „Musím vám niečo povedať.“

A je to tu, pomyslela si Ivy. Aspoň to nemusím z neho ťahať násilím.

„Pamätáte si na moju pracovnú cestu do Dallasu?“ opýtal sa.

Olívia prikývla a ďalej predstierala, že nič netuší, ale Ivy zamrmlala: „Nebol si v Dallase.“

Pán Vega si chcel odpiť z kokteilu, no pohár sa mu vyšmykol z ruky. Chytil ho však a nestihol sa rozliať po stole. Opatrne položil pohár na stôl a uprene sa zahľadel na Ivy. „Odkiaľ to vieš?“

„Videla som visačku na kufri,“ priznala sa Ivy.
„Bolo tam LAX.“

Otec prikývol. „V skutku, bol som v Los Angeles.“

Olívii odľahlo, že jej biologický otec sa chystá s pravdou von.

„Z akého dôvodu si išiel na najslnečnejšie miesto na svete?“ Nedávalo to vôbec zmysel. Tajný výlet pána Vegu do L. A., celá táto uvoľnená diskusia a smiech, pozvanie do reštaurácie... Ivy mala radšej otca, ktorý vešia ťažké zamatové závesy, aby bolo doma chladno a tma.

„Bol som na misii,“ povedal. „Viem, aká je pre vás rodina dôležitá.“

Ivy pozrela na sestru. Svoje dvojča spoznala začiatkom školského roka a trvalo celú večnosť, kým zistili, kto sú ich skutoční rodičia. Keď si uvedomili, že Ivin adoptívny otec je ich skutočný otec, presvedčili ho, aby išli na výlet do Transylvánie, kde spoznali svojich kráľovských upírskych príbuzných. Veľmi sa im páčilo u starých rodičov, u grófa a grófkyy.

„Spoznať sa s... transylvánskou... rodinou bolo celkom jednoduché.“ Všetci traja strávili týždeň v nádherom gotickom sídle starých rodičov. „Ale mys-

lím, že je dôležité, aby ste spoznali rodinu aj z druhej strany.“

Olívia zalapala po dychu. „Rodinu našej mamy?“

Ivy mala v hlave zmätok. Jediné, čo vie o maminej rodine, je, že bývala v meste Owl Creek s veľkými stromami. Odjakživa túžila vedieť viac. „Preto si bol v Los Angeles? Správne tomu rozumiem? Netušila som, že mama má rodinu v L. A.,“ čudovala sa Ivy.

„Nemá,“ ozval sa ženský hlas a všetci traja sa preľakli.

Ivy zbadala ženu, ktorá sa jej z nejakého dôvodu zdala povedomá. Bola vo veku ich otca, vlasy mala hnedé a kučeravé a oči modré. Bola štíhla a mala oblečené vyšúchané džínsy a obtiahnutú flanelovú košeľu.

Vyzerá, akoby prišla rovno z farmy, pomyslela si Ivy. Tak prečo sa mi zdá, že som ju už niekde videla?

Pán Vega prudko vstal a nechcene zhodil držiak na oranžové obrúsky. „Som rád, že si prišla.“ Žena mu nepodala ruku. Pozerala na Ivy a Olíviu. „Ale si tu skoro,“ pošepkal.

„Bože, Charlie,“ povedala nahlas a pozrela na hodinky. „O sedem minút!“

Charlie? pomyslela si Ivy. Nikto ho nevolá Char-

lie. Nikto by si to ani nedovolil. *Prečo jej niečo nepovedal?*

Líca mu sčerveneli a Ivy videla, že sa otec zháčil, no nič nepovedal.

„Okrem toho,“ hovorila ďalej južanským prízvuikom, „nebudem stáť na ulici. Je tam nejaká šialená žena, ktorá kričí do telefónu.“

„Práve som chcel povedať o tebe dievčatám,“ ozval sa pán Vega a náhlivo strkal obrúsky späť do držiaka. „Keby si mi dala trochu viac času...“

„Nuž, teraz im to musíš všetko vyklopiť!“ radostne povedala žena. „Vidia ma na vlastné oči.“ Usmiala sa, ale v jej očiach sa zračilo niečo iné, bola nervózna.

Olívia vyzerala, akoby sa nasilu pridala ku konkurenčnému tímu roztlieskavačiek, ale nepoznala ich zostavu.

Čo sa to tu deje? Ivy sa zmocnil tento čudný pocit iba raz, keď sa prvýkrát stretla so sestrou zoži-voči.

Pán Vega sa otočil k dcéram: „Dúfal som, že vás lepšie pripravím na túto chvíľu. Ale keďže je už tu... Dievčatá, rád by som vám predstavil vašu tetu Rebeku.“

Ivy to konečne pochopila. Táto žena sa jej zdala povedomá, pretože vyzerala *presne ako* ich biologická mama.

Olivia povedala celá rozrušená: „Vy ste sestra našej mamy.“

„Nielen sestra.“ Rebeka sa odmlčala a potom prešla pohľadom z Ivy na Olíviu. „Som jej dvojča.“

❧ KAPITOLA 2 ❧

„Tak, to som ja,“ povedala teta Rebeka a nežne sa usmiala. „A vy akoby ste mame z oka vypadli.“

Bola prirodzene staršia ako ich mama na fotke, ktorú videli, a mala aj iný účes, ale nebolo pochyb, že je to jej dvojča. Vyzerala presne ako mama, mala rovnaký šibalský úsmev a rovnakú okrúhlu bradu. Ivy to tak šokovalo, že stratila reč.

„Nevedela som, že bola z dvojčiat,“ povedala Olívia a chytila Ivy pod stolom za ruku.

Pred pár mesiacmi sa dozvedeli, že ich mama zomrela pri pôrode a zanechalo to v nich prázdno.

Akoby im čosi chýbalo. Vďaka tete Rebeke budú najbližšie k ich skutočnej mame, pretože nikto nemá bližšie k človeku ako jeho dvojča. Ivy stisla Olíviinu ruku.

„Kiežby ste o mne vedeli,“ povedala teta Rebecka a zagánila na pána Vegu. „A kiežby som vedela ja o vás.“

Ojoj, Ivy si uvedomila, že medzi dospelými panuje napätie. Preto nás priviedol k pánovi Kokteilovi: Prvý zákon temna. Žiadny človek sa nesmie dozvedieť o existencii upírov, Olívia je zvláštna výnimka, a tak pán Vega musí byť veľmi opatrný, aby Rebecka nezistila pravdu. Nič nie je viac antiupírске ako neónové svetlá a držiaky na slamky v tvare kravy.

Ivy si uvedomila, že to bol dôvod, prečo pán Vega nepovedal Rebeke o dvojčatách a ich odlúčení.

Ivy sa rozhodla, že rozvíri napätie. „Ale sme rady, že sme sa spoznali.“

Pán Vega to chcel vysvetliť: „Vedel som, že bývala v L. A., ale...“

„Ale pred pár rokmi som sa presťahovala,“ prerušila ho Rebecka. „Mohla by som vás objat?“

Ivy prikývla a dvojčatá naraz vstali. Ich teta voňala ako seno a káva a jej objatie bolo vrúcne a príjemné

ako teplá prešivaná deka. Ivy premýšľala, aké by bolo matkino objatie.

„Keď som zistil, že som na nesprávnom mieste...“ pokračoval pán Vega, no Rebeka mu znova skočila do reči.

„Chcem o vás vedieť všetko,“ žiarili jej oči. Posadila sa do boxu vedľa pána Vegu, ale medzi nimi bolo ešte kopec miesta. „Vyroprávajte mi celý príbeh!“

„Nuž,“ začala Olívia, „začiatkom školského roka som sa s adoptívnymi rodičmi presťahovala do Franklin Grove a neverila som tomu, keď som sa spoznala s Ivy.“

„To verím!“ povedala.

„Sme úplne iné, ale hneď sme sa mali rady,“ pokračovala Olívia. „Ukázalo sa, že mať dvojča je niekedy celkom užitočné.“

Oči tety Rebeky sa ligotali ako hviezdy.

Zaujímalo by ma, či sa s mamou vymieňali ako my, pomyslela si Ivy.

Zámena bola jedna z najlepších výhod dvojčiat. „Stavím sa, že máš kopec skvelých historiek o našej mame,“ povedala Ivy.

„Jasné,“ potichu odpovedala Rebeka. „A vymením ich za príbehy z vášho trinásťročného života.“ Letmo

pozrela na pána Vegu, ktorý sedel s prekríženými rukami a mračil sa.

Ivy vedela, že to bola výčitka otcovi, ale nebolo to fér. Mal dobré dôvody pre to, čo urobil. Myslel si, že život upíra po boku človeka dospeje ku katastrofe, takže svoje dcéry rozdelil, aby ich ochránil. Hoci to nebudú môcť tete Rebeke vysvetliť, dievčatá tomu rozumeli a Rebeka by ho nemala súdiť za to, že chcel pre svoje dcéry len to najlepšie.

„Oci,“ povedala Ivy a konečne mu dala možnosť hovoriť. „Ako si našiel tetu Rebeku, keď si zistil, že sa presťahovala?“

„Nuž, nechcel som to vzdať pri prvej prekážke,“ povedal a zjavne ho potešilo, že zmenili tému rozhovoru. „Tak som sa na ňu povypytoval v bytovke. Nakoniec mi susedia povedali, že sa presťahovala späť do...“

„V mestečku Bel Drake žijem už šesť rokov,“ povedala a v ruke držala menu, hoci doň nepozerala. „Na ranči, kde sme s mamou v detstve trávili leto.“

Ivin otec zjavne potláčal hnev z toho, že ho neustále prerušovala. *Koniec koncov, veď to on vypátral tetu Rebeku*, pomyslela si Ivy.

„Beldrake je celkom blízko!“ vykrikla Olívia. „Je to odtiaľto asi polhodinu autom.“

Rebeka súhlasne prikývla. „V L. A. mi chýbal život pri koňoch. Keď som sa dopočula, že ranč je na predaj, nemohla som odolať.“

„Rebeka, nedáš si niečo piť?“ opýtal sa pán Vega a vstal, ale ona len pokrútila hlavou. „Tak idem zobrať pár sušienok.“ Pán Vega vykročil k pultu.

„Hoci som si to nemohla dovoliť, musela som ho kúpiť.“ Rebeka si prehodila vlnité vlasy cez rameno. „Ten ranč znamenal veľmi veľa pre mňa a vašu mamu. Oblíbený kôň vašej mamy tam ešte stále žije, volá sa Lucky.“

Olívia vyzerala tak nadšene a Ivy skoro začala tancovať od radosti. „To je paráda!“ vykrikla.

Ivy nebola príliš nadšená. Nikdy nevychádzala so zvieratami. Jediné zviera, ktoré kedy mala, bol hnedo-biely škrečok Fliačik, ktorý utiekol pri každej príležitosti. Dúfala, že kone nebudú gigantické verzie Fliačika.

Teta Rebeka tleskla rukami. „Och, mám skvelý nápad. Príďte ku mne budúci víkend!“

Pán Vega sa vrátil k stolu a tanier so sušienkami mu takmer vypadol z ruky. „Rebeka, mali by sme to

prediskutovať. Nemal som príležitosť opýtať sa dievčat, či by to chceli.“

„Nuž, dievčatá,“ povedala a jej oči žiarili radosťou. „Chceli by ste? Rada by som vás spoznala a zišla by sa mi menšia pomoc na ranči.“

Ivy mrzelo, že sa Rebeka takto správa k otcovi, ale chcela navštíviť miesto z maminho detstva a vypočuť si historiky tety Rebeky.

„Och, áno, prosím!“ zvolala Olívia. „Ale musím sa opýtať rodičov.“

„Nie som proti,“ priznala Ivy.

„Súhlasím,“ povedal pán Vega, „ale iba ak si urobíš úlohy a nebude sa to prekrývať s Olíviiným konkurzom.“

„Fiha!“ zhíkla Rebeka radostne. Ivy premýšľala, či Olívia bude vyzerat' ako ona, keď vyrastie. „Konkurz? Na akú rolu?“

„Na rolu Júlie,“ povedala Olívia trochu zahanbene. „Konkurz je v pondelok, takže sa to nebude prekrývať.“

„Och, zbožňujem Romea a Júliu!“ Teta Rebeka tleskla rukami. „Keď dostaneš tú rolu, na ranči sa môžeš učiť repliky a postarám sa o to, aby ste mali dost času na domáce úlohy. Och, bude to zábava!“

Pán Vega si vzdychol.

Olívia žiarila šťastím.

Ivy podskočila, keď niekto zaklopal na okno.

Potom sa zaškerila, len čo zbadala čierne vlasy a krásny úsmev jej frajera Brendana Danielsa. Zaškúlil očami, vystrúhal grimasu a Ivy naňho vyplazila jazyk. Potom všetkým pri stole zamával.

„Kto je to?“ opýtala sa zamračená Rebeka. „Nemám zavolať ochranku?“

„Nie, nie!“ smial sa pán Vega. „Je to Ivin frajer.“

„Aha,“ zháčila sa Rebeka, ale výraz jej tváre sa nezmenil. „Nie je príliš teplo na bundu? Prečo sa niekto oblečie od hlavy až po päty do čierneho v taký slnečný deň?“

„Ehm,“ Ivy si odkašľala. Ona aj otec boli celí v čiernom. Dúfala, že jej teta nesúdi ľudí podľa oblečenia.

Brendon na niekoho zamával. V okne sa objavil Jackson a zamával Olívii.

„Och, toho poznám!“ vykrikla Rebeka. „Nie je to filmová hviezda?“

Olívia prikývla. „Je to môj frajer a ide na konkurz na rolu Romea.“

